

²⁵Mert én tudom, hogy az én megváltóm él, és utoljára megáll a por fölött, ²⁶s ha ez a bőröm lefoszlik is, testemben látom meg / *testem nélkül is meglátom*/ az Istent.

Döbbenetes Húsvét - Megváltóm az Isten

„Tudom, hogy az én Megváltóm él”. - **Ki mondja** ezt a diadalmas vallomást? El tudnánk képzelni, hogy talán a magdalai Mária, a feltámadás hajnalán, mikor - az asszonyok kezdeti félelme és döbbenete után - lelkendezve fut az összezavarodott tanítványokhoz. Hiszen János evangéliumából olvasunk erről, hogyan találkozott a Föltámadottal! S ez mindent megváltoztatott számára. *Elment a magdalai Mária, és hírül adta a tanítványoknak: „Láttam az Urat!”*. (Jn 20,18) - Vagy mondhatná valamelyik apostol, másnap, miután a föltámadott Jézus megjelent és megmutatta nekik a sebeit, a kezeit és az oldalát...

Csak hogy ez a vallomás az Ószövetségben van! **Az Ószövetség egyik legtalányosabb könyvében.** Vannak tudósok, akik Jób könyvét - legalábbis végső szerkesztését - a babiloni fogság utáni korra teszik, mások viszont az Ószövetség talán legrégebbi iratának tartják. A régi zsidó hagyomány Mózesre vezeti vissza a könyv megszületését...

Jób Úc földjén élt, Sém leszármazottai közül való lehetett. Történetének megfogalmazása a Kr. e. II. évezred ókori közel-keleti viszonyait tükrözi. Valamikor Izrael ősatyáinak - Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak - a korában élhetett. Ő maga a családjának papja, mint családfő. Izrael népéről s a mózesi törvényről szó sincs itt még. A könyv szóhasználata Mózes első könyvének szövegeire emlékeztet. Istent a Mindenhatóként emlegeti. Sok olyan szó is található benne, a költői szövegekben, amely másutt nem fordul elő, és nem is az óhéber, hanem talán a régi arámi, vagy óarab nyelvekre vezethető vissza...

És milyen drámai Jób története! **Maga az ÚR tesz tanúságot róla**, mint szolgájáról: „Nincs hozzá fogható a földön: feddhetetlen és becsületes ember, féli az Istent, és kerüli a rosszat.” (Jób 1,8). De Isten **mégis megengedi**, hogy őszinte szolgáját a lázadó, vádoló ellenség, a **Sátán** módszeresen megpróbálja kikészíteni... Családjának és vagyonának elvesztése, a szenvedés, a halálosnak tűnő, de véget nem érő testi kín lavinája zúdul erre az emberre, mert a Sátán be akarja bizonyítani: „Nem ok nélkül féli Jób az Istent!” (Jób 1,9). Elborzadunk: Miért engedi meg mindezt Isten?! Jób maga sem tudja, hogy szenvedésének mi a háttere a láthatatlan világban... Feleségére nem számíthat, rokonaira sem. Aztán az őt részvétellel meglátogató barátai is csak fokozni tudják kínjait, okoskodó, kegyes szövegelésükkel. Ők csak abba a kerékvágásba tudnak visszazökkeni újra meg újra, hogy Jóbnak bizonyára van valami olyan vétke, amiért Isten rábocsátotta ezt a szenvedést. Az kétségtelen Isten ígéje fényében, hogy **minden szenvedés a bűnnek, az Istentől való elszakadásnak a következménye** e világban, de ebből nem lehet képleteket fölállítanunk a konkrét szenvedés konkrét okaira vonatkozóan. A szenvedőnek különben is **részvételre** van szüksége és nem elméleti kioktatásra... Van, amikor emberileg teljesen érthetetlen és megmagyarázhatatlan a szenvedés. Jób keserves kínja bizonyos mértékig **előképévé** válik a világtörténelem legfölfoghatatlanabb titkának is: **Jézus szenvedésének**.

Alapigénk a könyv közepe táján található. Jóbnak már elege van mindenből és mindenkiből. Nem érti Istent. Inkább kívánná a halált, mint hogy folytatódjon ez a véget nem érő gyötrelme. Azt mondja: „*Könyörüljete, könyörüljete rajtam, barátaim, mert Isten keze vert meg engem! Miért üldöztök, mint az Isten, miért nem elégedtek meg testemmel?*” (19,21-22). Aztán valami **egészen váratlan** következik: „*Bárcsak leírnák szavaimat, bárcsak följegyeznék egy könyvbe, vas íróvesszővel és ólommal minden időkre közziklába vésnék!*” (19,23-24). És itt következik ez a csodálatos vallomás a Megváltóról!!! - Héberül:

וְאֵנִי יָדַעְתִּי גְּאֻלִּי הִי וְאַחֲרָיוֹן עַל-עֶפְרַיִם יְקוּם.

Hadd idézzem most egykori professzorunknak, Muntag Andornak a nagyon pontos fordításában az alapigét s még egy további verset is: „*De én tudom, hogy az én megváltóm él, s hogy majd legvégül a por fölött megáll. Miután e bőröm lefoszlik énrólam, a magam testéből látom meg az Istent, akit én látok meg majd, mint az enyémet, saját szemem látja, nem pedig a másé, még ha elhalnak is veséim bensőmben.*” (19,25-27)¹ (RÚF 1990: ²⁷ „Saját magam látom meg őt, tulajdon szemeim látják meg, nem más, bár veséim is megemésztettek.”)

„**De én**” (וְאֵנִי) - mondja Jób: mindannak ellenére, ami körülveszi és gyötri! Gyötrődve, meg nem értve, úgy, hogy maga sem érti, mi történik vele, hirtelen megmagyarázhatatlan bizonyosság tölti el őt.

„**Tudom**” (וְיָדַעְתִּי) - vallja meg, és ez valami végérvényes tudás! Nem olyan, amit tanulással, kutatással, tapasztalattal szerezhethet meg az ember. Nem pusztá értelmi belátás, hanem **mély, belső és személyes ismerés** ez!

„**Megváltóm**” (גְּאֻלִּי) - így nevezi azt, akiről vallást tesz! Mit jelent ez a szó? Megváltó vérrokon! Hadd idézzem megint Muntag Andort: „Akkor, amikor Jób könyvét megírták, ennek a szónak elhangzása, vagy elolvasása, a gondolatok gazdag tárházát nyitotta meg az emberek előtt. Megváltónak nevezték azt, aki visszaszerezte az elszegényedett rokon családi birtokát (pl. 3Móz 25,25-27). Megváltó volt az is, aki a gonoszul megölt, ártatlan rokonért igazságot szolgáltatott (4Móz 35,19; 5Móz 19,6). Megváltónak nevezték Istent, aki Izrael fiait kiszabadította az egyiptomi rabszolgaságból... Megváltó az, aki a szegénységben, nyomorúságban élőkön, az elhagyatottakon, elnyomottakon, az ellenséggel vívódokon

¹ Dr. Muntag Andor: JÓB KÖNYVE - MEE Sajtó. Budapest, 1982.; 146. oldal

segít... Ezt tudja Jób, ebből nem akar engedni, bármit mondanak neki mások, bármilyen gondolata támad neki magának, bármennyire úgy látja, hogy még Isten is elhagyta, vagy éppen ellene fordult. Minden látszattal szemben ragaszkodik ahhoz, hogy Isten megváltó.”²

Igen, **Megváltóm az Isten!** Efelől kapott bizonyosságot Jób, s nála sokkalta inkább ezt tudhatjuk mi is. Mi ugyanis a **megfeszített és föltámadott Jézus által** ismerhetjük már Őt! Ehhez azonban **Istentől született, valódi és személyes hit kell!!!** Az, hogy a szívem mélyén az Ő Lelkétől megszületett belső bizonyossággal tudjam: Ő nemcsak általánosságban Megváltó, hanem **az én Megváltóm!** Nem fogok elveszni, még a halálban sem; nem kell a kárhozatra, az örök büntetésre jutnom, mert Ő nem fog eltaszítani magától! Megengedheti a Sátán szörnyű támadásait is ellenem, de nem fog vesztetnem kiszolgáltatni neki! A Krisztusért sokat szenvedett Pál apostol szavai juthatnak eszünkbe: *Mit mondjunk tehát erre? Ha Isten velünk, ki lehet ellenünk? Aki tulajdon Fiát nem kímélte, hanem mindnyájunkért odaadta, hogyan ajándékozna nekünk vele együtt mindent?* (Róm 8,31-32).

A legfélelmetesebb inségünk az, hogy Isten nélkül és reménység nélkül tengődünk ebben a világban. **Isten iránt bizalmatlan, engedetlen, lázadó lényünk végtelen adóssága terhel, és ezért jogot formálhat ránk az ő ellenség,** „az ősi kígyó”, a Sátán. **Mi nem tudunk fizetni** magunkért sem és egymásért sem. Ezt mutatja meg félelmetes világossággal a 49. zsoltár: *Hiszen senki sem válthatja meg magát /testvérét/, nem adhat magáért váltságdíjat /engesztelést/ Istennek. Mert olyan drága az élet /lelkük/ váltsága, hogy végképp le kell tennie róla, még ha örökké élne is, és nem látná meg a sírgödöröt* (Zsolt 49,8-10). Ugyanez a zsoltár hirdeti azonban előre az **egyetlen** megoldást is, az **Isten megoldását:** „*De Isten kivált engem a holtak hazájából /lelkemet a Seolból/, és magához fog venni*” (Zsolt 49,16). És ennek az egyetlen, isteni megoldásnak a próféciája csendült föl Jób szavaiban is, úgy hogy azt igazi mélységében akkor ő maga sem érthette még... Mi vajon értjük már? Mennyire értjük, mennyire tudjuk?

Mit tett Isten? **Megváltó vérrokonunkká** lett az **Ő testté lett Igéjében, Fiában: Jézusban!** Az Újszövetségben ezt olvassuk: *Mivel pedig a gyermekek test és vér részesei, ő is hozzájuk hasonlóan részese lett ezeknek, hogy halála által megsemmisítse azt, akinek hatalma van a halálon, vagyis az ördögöt; és megszabadítsa azokat, akik a haláltól való félelem miatt egész életükben rabok voltak.* (Zsid 2,14-15)

A szeretett Fiúnak, Jézusnak a borzalmas kínhalálában, Istentől való elhagyatottságában ment végbe a megváltásunk: **önmagát adta szent váltságdíjként értünk.** Kiengesztelt Istennel, s megtörte a Sátán, a kísértő és vádoló jogait. Honnan tudhatod, hogy Jézus halála nem egy kiábrándító tragédia volt csupán, hanem a mi megváltásunk? A feltámadásából! Jézus Krisztus **feltámadása** hirdeti számunkra, hogy Isten nemcsak elrendelte, hanem el is fogadta Fiának áldozatát! Ezért énekelhetjük: „*Jézus él, én is vele*” (EvÉ 223,1).

„**Megváltóm él**” (מִגְּוֹאֲלִי). Nem csak van, hanem él! - vallotta meg a halál rémével szembenézve is Jób győzelmesen. Annyi mindent nem tudott még, amit mi tudhatunk. Mi már pontosan tudhatjuk, tudhatnánk, amit énekelünk: „*Krisztus halála a halált Elnyelte, megcsúfolta*” (EvÉ 215,3).

Jób tudta és nekünk is tudnunk kell, a mostani járványos időkben különösen is: **közelít felénk a halál.** A hívő embernek is szembe kell néznie ezzel. Ha Krisztus Urunk visszajövele előbb be nem következik, és magához nem ragad engem is az övéivel együtt: **testem porrá lesz** hamarosan, „*bőröm lefoszlik, ... veséim is megemésztetnek*” (19,27). Az ÚR Isten „*mulandóvá tette életünket bűneink miatt*” (Agenda). De ha **Megváltó Istenünkhöz** tartozunk, **feltámadott Urunk bizonyossá tesz** afelől: **tőle a halál sem** szakíthat el! Halálunkban **nem a semmibe hullunk,** és ezt már Jób is kimondhatta!

Van egy kifejezés itt, amit **kétféleképpen** is lehet fordítani Jób szavaiból: (ú)mibb^cszári (וּמִבְּשָׂרִי) - „**testem nélkül**” vagy „**testemből**”. **A kettő együtt igaz!** Egyrészt arról van szó: *A por visszatér a földbe, olyan lesz, mint volt, a lélek pedig visszatér Istenhez, aki adta.* (Préd 12,7) Másrészt viszont a **boldog feltámadást** hirdeti ez a vallomás és azt, hogy közvetlenül **meglátjuk Megváltó Istenünket!** Ő „*majd legvégül a por fölött megáll*” (וְאֶחָדָּן עַל-עֶפְרָתָא יָקוּם) : föltámasztó hatalmával áll meg a por fölött! Lám, talán közel 4000 éve - Krisztus halála és föltámadása előtt majd' két évezreddel - már az ókori Jób is ebből tudott valamit!

János apostol, a szeretett tanítvány, aki közelről **látta meghalni Jézust,** de már az **üres sír láttán** elkezdett hinni, ezt írja erről a **Krisztusban hívőknek:** *Lássátok meg, milyen nagy szeretetet tanúsított irántunk az Atya: Isten gyermekeinek neveznek minket, és azok is vagyunk. Azért nem ismer minket a világ, mert nem ismerte meg őt. Szeretteim, most Isten gyermekei vagyunk, de még nem lett nyilvánvaló, hogy mivé leszünk. Tudjuk, hogy amikor ez nyilvánvalóvá lesz, hasonlóvá leszünk hozzá, és olyannak fogjuk őt látni, amilyen valójában.* (1Jn 3,1-2).

Johannes Busch (a „Jézus a mi sorsunk” c. könyv írójának, Wilhelm Buschnak az öccse) idézte egy idős hívő sváb férfi egyszerű mondatait: „Inkább egy ló akarok lenni, amelyet szekerébe fogva halálra korbácsolnak, vagy egy ökör, amelyet a mézszárszékre visznek, semmint olyan ember, akinek nincs Megváltója a halálban.”

Egykor a gyötrődő Jób Megváltójának ismerte meg **az élő, mindenható Istent.** És mi? Bárcsak mindnyájunk szívét-lelkét áthatná, hatalmába venné immár **megváltó Urunk, Jézus Krisztus** kereszthalálának és feltámadásának döbbenetes ereje, és mindnyájunk **bizonyossággal teli** vallomása lehetne: „**tudom, hogy az én Megváltóm él!**” **Amen**

² Dr. Muntag Andor: Id. mű 153-154. oldal